

Detlew v. Walmoden oli aga noor ja palawatvereline. Ta tegi andeksandmata rumaluse, hüppas hobuse seljast maha, tõmbas mõega lätte ja astus nii tüdrukute poole. Ta oli palkisi mööda kuni jõe leskpaika jõudnud, kui Jutta tal tagasi pöördma läksis, ehk muidu sünnib õnnetus.

Walmoden ütles talle wastuseks jämeda sõimuse; sääl hoidis Jutta talle teiba wastu ja karjus: „Pöörge ümber, ehk ma lütkan teid palgi päält maha, nagu teie koeri!“

Niisugused sõnad ajasivad Walmodeni veel suuremale vihale; ta läi möögaga teiba ossa ära. Sel filmapilgul lütkas Jutta teda kõigest jõust palgipäält maha.*)

Kuna kätipoisid karjatasivad, kullus Walmoden, kes ennaft asjata kinnihoida katsus, karedasti woolawaske jõe. Veel mõni kord kerkis ta pääle wee ja meeleheitel sirutas ta käed üles, järgmisel minutil pidi ta kadunud olema, sest weft kandis teda wekpiratta poole.

Sääl ärkas Jutta südames kaastundmus: ta ei tahtnud, et tema waenlane nii hirmsat surma saaks; ta jooksis edasi ja sirutas Walmodeni teiba wastu. Käitlik läks ka korda, teiba otjast kinni wõtta ja ennaft kinni hoida.

Weel ei olnud aga hädaoht mööda, sest kaldale ei saanud Walmoden siiski. Kaldad olivad weksti lähedal laudadega ülekõõdud, mille libedaid seinu mööda keegi üles ei saanud. Walmodeni teenrid karjusivad ja karatjesivad; kuid Jutta töötas wandega, teiwast lahti lasta, kui nad temale midagi teewad. Siis pööras ta wees wõitlewa rüütli poole: „Kas töotate mulle oma auuseõna juures, et meid enam taga ei aja?“

„Ma töotan seda!“ karjus Walmoden. „Oma rüütli auu juures!“

Jutta ei olnud aga wandega weelgi rahul. Ta tõmbas kõigest jõust teiwast, nii et Walmodeni pää ja õlad weest wälja ulatasivad, ja ütles: „Wanduge mulle kõige juures, mis teile päha on, et teie homme ennaft minu wangiks annate, ehk ma tõmban teiba tagasi.“

Walmoden wastas sõimamise ja wandumiseega.

Jutta aga raputas teiwast, nii et Walmodeni teine käsi selle küllest lahti pääses; kui tüdruk weel kord teibast tõmbas, pidi ka Walmodeni teine käsi lahti pääsema ja siis oli ta lähemal filmapilgul wekpiratta wahel.

Surmahirmus andis ta soowitud töotuse, mille pääle Jutta ka teistele tüdrukutele käsu andis, appujale weel rohkem teibaid ulatada; niisama hüüdis ta ka teendrid abiks.

* Ajatoolikult õige.

Ta jättis nende hooleks oma isandat weest wälja tõmata, kuna ta ise ühes teiste tüdrukutega linna poole ruttas.

Kui nad linna wärawale läheneivad, nägiwad nad pärjermeisteri ühes raeherradega salga sõjameeste eesotsas neile wastu tulema. Seft teade oli linnakessesse jõudnud, et kodanikkude tütreid läbi Walmodeni metia koju peawad tulema, niisama oli sääl ka seda teada saadud et Walmoden tüdrukuid wangi wõtta tahtis.

Kui lahessa neitsi kangelajeteost ja iseäranis nende juhataja, ilusa Jutta, julgusest kuuldi, kui kodanikud teada saiwad, et Detlew von Walmoden järgmisel päewal, nagu ta wandega töotanud, ennaft kodanikkude wangiks annab, ei olnud rõõmul ega hõiskamisel enam otja. Juttad auustati nagu naiskangelast ja ta wõis oma sündimisepäewaga küll rahul olla.

2

Et suurtsugu herrad, iseäranis rüütliid, ennaft wabatahtlikult wangi andsiwad, see oli selkorral harilik nähtus. Peaaegu igas lepingus oli niisugune punkt, et lepinguosaline, kui ta seda pidada ei jõudnud, mis ta töotanud, ennaft teise meelewilla alla andma pidi. Kui mõni suurtsugu mees sellegilt raha laenas, siis kohustas ta ennaft harilikult, wabatahtlikult wangi minna, kui ta määratud päewal raha ära ei jõua maksta. Niisugust rüütelt, kes ennaft kohustuse järele wabatahtlikult wangi andis, ei pandud aga mitte wangikotta ehk kindlusesse, waid tema wõis ühes oma teendritega mõnes eramajas ehk wõerastemajas nii lina elada, kuni wangistuseaeg lestis.

Bahni linnas oli aga üks ainus wõerastemaja, kuhu juba teisel hommikul, pärast ülemal kirjeldatud juhtumist, Walmodeni julased ilmusivad, et oma isandale korterit muuretseda. Neile järgnesivad hobusekoormad weini ja hobuste toiduga, ja juba pärastlõunel tuli Walmoden kahesümne sõjajulase saatel linna. Ta ei olnud sugugi lahket nägu. Oli see talle juba raske küllalt, ennaft wangi anda, siis oli õnnetus selleaegse mõiste järele seda juurem, et üks naesterahwas teda arawõitnud oli, ja päälegi weel nii iseäralistel oludel. Mitte rüütliiste sõjariistadega ei olnud teda ära wõidetud, waid Jutta oli teda nagu koera teibaga palgi päält maha lütkanud. Kauaks ajaks oli Detlew von Walmoden oma noabrite ja seisujeliikmete filmas teotatud, wiistiiste jäi ta eluks ajaks nende pilke märgilauaks. Oli juba tema näost näha, et ta raskesti, temale juhtunud alanduse pärast kannatas; tema nägu oli kahwatu, kui ta pärjermeisteri maja ette ratsutas, et ennaft selle tütrele kui wang näidata.